

Χάρτινο το φεγγαράκι

Θα φέρει η θάλασσα πουλιά
Κι άστρα χρυσά τ' αγέρι
Να σου χαϊδεύουν τα μαλλιά
Να σου φιλούν το χέρι

Χάρτινο το φεγγαράκι
Ψεύτικη ακρογιαλιά
Αν με πίστευες λιγάκι
Θα 'σαν όλα αληθινά

Δίχως τη δική σου αγάπη
Γρήγορα περνά ο καιρός
Δίχως τη δική σου αγάπη
Είναι ο κόσμος πιο μικρός

Χάρτινο το φεγγαράκι
Ψεύτικη ακρογιαλιά
Αν με πίστευες λιγάκι
Θα 'σαν όλα αληθινά

Το φεγγάρι είναι κόκκινο

Το φεγγάρι είναι κόκκινο
το ποτάμι είναι βαθύ
κι η αγάπη μου στα χέρια σου
είναι κατάσπρο πουλί.

Το φεγγάρι είναι πράσινο
το ποτάμι είναι γαλάζιο
έλα αγάπη μου και χόρεψε

ίσα μ' αύριο το πρωί.

Το φεγγάρι πήγε κι έπεσε
στο ποτάμι το βαθύ
κι η αγάπη μου κιτρίνισε
σαν τη φλόγα στο κερί.

Έλα αγάπη μου και χόρεψε
ίσα μ' αύριο το πρωί.

Το φεγγάρι πήγε κι έπεσε
στο ποτάμι το βαθύ
κι η αγάπη μου κιτρίνισε
σαν τη φλόγα στο κερί.

Έλα αγάπη μου και χόρεψε
ίσα μ' αύριο το πρωί.

Θάλασσα πλατιά

Θάλασσα πλατιά, σ' αγαπώ γιατί μου
μοιάζεις
θάλασσα βαθιά, μια στιγμή δεν
ησυχάζεις
λες κι έχεις καρδιά, την καρδιά μου
τη μικρούλα τη φτωχιά.

Όνειρα τρελά που πετούν στο κύμα
πάνω

φτάνουν στην καρδιά
και τα νιάτα μας ξυπνάνε όνειρα
τρελά

και οι πόθοι φτερουγίζουν σαν
πουλιά.

Έχω έναν καημό που με τρώει γλυκά
και με λιώνει

έχω ένα καημό

θα 'ρθω να στον πω αδερφή μου εσύ
θάλασσα που σ' αγαπώ.

Κύματα πουλιά στα ταξίδια σας που
πάτε τα αλαργινά

την κρυφή μου λύπη πάρτε
κι από 'κει μακριά να μου φέρετε κι
εμένα τη χαρά.

Μες σ' αυτή τη βάρκα

Μες σ' αυτή τη βάρκα είμαι μοναχή
κι έχω συντροφιά μου κατάσπρο
πουλί

Σημάδι ρίχνω στο γιαλό, μα πώς να
σου το πω

Είσαι ένα αστέρι μακρινό, τη νύχτα
σε φιλώ

Θέλω να φυτέψω πεύκο λυγερό
για να μεγαλώσει και να το χαρώ

Σημάδι ρίχνω στο γιαλό, μα πώς να
σου το πω

Είσαι ένα αστέρι μακρινό, τη νύχτα
σε φιλώ

Μπλέκω τα μαλλιά μου μ' άστρα και
βροχή
και στα όνειρά μου κάνω προσευχή

Σημάδι ρίχνω στο γιαλό, μα πώς να
σου το πω

Είσαι ένα αστέρι μακρινό, τη νύχτα
σε φιλώ

Ο γλάρος

Μια βάρκα ήταν μόνη της σε
θάλασσα γαλάζια
κι ήτανε κι ένας γλάρος με ολόλευκα
φτερά
κι όλο την κοντοζύγωνε για να της
κάνει νάζια
και τις φτερούγες του έβρεχε στα
γαλανά νερά

Και ζήλεψα τη βάρκα τη μικρή τη
χιονάτη
που της φιλούσε ο γλάρος το
κατάλευκο πανί
και νιώθω σαν βαρκούλα στα
γαλάζια τα πλάτη
που όλο περιμένει κάποιο γλάρο να
φανεί

Ένα γεράνι κόκκινο λουλούδισε στη
γλάστρα
κι ήρθε μια πεταλούδα που πετούσε
σαν τρελή
και ποιος να ξέρει άραγε τι του 'πε η
ξελογιάστρα
και κείνο εκοκκίνισε ακόμα πιο
πολύ

Και όλο συλλογιέμαι τα φτερά τ'
ανοιγμένα
αλλά το τι να είπαν δεν το βρίσκω,
ομολογώ
ποιος άραγε το ξέρει να το πει και σε
μένα
ας τ' άκουγα από σένα κι ας
κοκκίνιζα και 'γω

Χθες το φεγγάρι ασήμωσε της
λεύκας μας τα φύλλα
που στέκονταν ακίνητη εκεί στην
ερημιά
κι όταν ο Μπάτης φύσηξε της ήρθε
ανατριχίλα
κι αμέσως τρεμουλιάσανε τα φύλλα
τα ασημιά

Και όλο συλλογιέμαι, συλλογιέμαι
πως κάτι,
Πρέπει να είπε ο Μπάτης μυστικό
μες τα κλαδιά
ας τ' άκουγα από σένα τα λογάκια
του Μπάτη,
κι ας ένιωθα να τρέμει σαν τα φύλλα
η καρδιά

Τα παιδιά του Πειραιά

Απ' το παράθυρό μου στέλνω
ένα δύο και τρία και τέσσερα φιλιά
που φτάνουν στο λιμάνι
ένα και δύο και τρία και τέσσερα
πουλιά

Πώς ήθελα να είχα ένα και δύο
και τρία και τέσσερα παιδιά
που σαν θα μεγαλώσουν όλα
θα γίνουν λεβέντες για χάρη του
Πειραιά

Όσο κι αν ψάξω, δεν βρίσκω άλλο
λιμάνι
τρελή να με 'χει κάνει, όσο τον
Πειραιά

Που όταν βραδιάζει, τραγούδια μ'
αραδιάζει
και τις πενιές του αλλάζει, γεμίζει
από παιδιά

Από την πόρτα μου σαν βγω
δεν υπάρχει κανείς που να μην τον
αγαπώ

και σαν το βράδυ κοιμηθώ, ξέρω πως
ξέρω πως, πως θα τον ονειρευτώ

Πετράδια βάζω στο λαιμό, και μια
χά-
και μια χά-, και μια χάντρα φυλακτό
γιατί τα βράδια καρτερώ, στο λιμάνι
σαν βγω
κάποιον άγνωστο να βρω

Όσο κι αν ψάξω, δεν βρίσκω άλλο
λιμάνι
τρελή να με 'χει κάνει, όσο τον
Πειραιά
Που όταν βραδιάζει, τραγούδια μ'
αραδιάζει
και τις πενιές του αλλάζει, γεμίζει
από παιδιά

Έλα πάρε μου τη λύπη

Είσ' ένα περιστέρι
που πετάς στον ουρανό
πάμε να βρούμε ένα αστέρι
σ' ένα κόσμο μακρινό

Έλα ένα βρούμε έν' αστέρι
που πετά ψηλά ψηλά στον ουρανό

Είσαι ένα καρδιοχτύπι
μου `χεις κόψει τα φτερά

έλα πάρε μου τη λύπη
έλα δώσ' μου τη χαρά

Είσαι ένα καρδιοχτύπι
μου `χεις κόψει τα φτερά

Τα γαρίφαλα σου μέτρα
σ' αγαπώ όσο κανείς
κάνω την καρδιά μου πέτρα
και προσμένω να φανείς

Έλα και σε περιμένω
στη γωνιά του δρόμου να φανείς

Έκτορας και Ανδρομάχη

Από το Τρωικό κάστρο η Ανδρομάχη
στον Έκτορα που κίναε για τη μάχη
φώναξε με φωνή φαρμακωμένη:
«Στρατιώτη μου, τη μάχη θα
κερδίσει,

όποιος πολύ το λαχταρά να ζήσει.

Όποιος στη μάχη πάει για να
πεθάνει,

στρατιώτη μου για πόλεμο δεν
κάνει»

Έτσι κι εμένα η κόρη του Γαβρίλη
σαν έφευγα στις 20 τ' Απρίλη
μου φώναξε ψηλά από το μπαλκόνι:

«Στρατιώτη αν θες τη μάχη να
κερδίσεις,

μια κοπελίτσα κοίτα ν' αγαπήσεις.

Όποιος το γυρισμό του όρκο δεν
κάνει,

στρατιώτη μου, τον πόλεμο το χάνει»

Τα λουστράκια

Δουλειά και χαμαλίκι
και βρωμα κι απλυσιά
μαζεύτηκαν οι λύκοι
να μπουν στην εκκλησιά.

Κοιμάμαι στο χαλίκι
χορταίνω από βρισιά
και μ' έχει σαν σκουλήκι
του κόσμου η μπαμπεσιά.

Πού θα πάμε, πού θα πάμε
τι θα φάμε τι θα φάμε;
Έκλεψα μια λαμαρίνα
με ζεστή ζεστή φαρίνα.

Σώπα σώπα, σώπα σώπα,
δε μου το `πες δε σου το `πα
πάψε πάψε, πάψε πάψε
κι ό,τι βρεις μπροστά σου χάψε.

Στην ποταμιά σωπαίνει το κανόνι

Στην ποταμιά
σωπαίνει το κανόνι
στην ερημιά
φτεροκοπάει ένα αηδόνι

Πετούν τα παλιομάχαιρα με χαρές
και πάνε
πετούν τα παλιομάχαιρα,
οι γειτονιές αχολογάνε

Γελά ο Θεός
στο φως τ' αποσπερίτη
χαμογελά
στο δρόμο για το σπίτι

Πετούν τα παλιομάχαιρα με χαρές
και πάνε
πετούν τα παλιομάχαιρα,
οι γειτονιές αχολογάνε

Τσάμικος

Στα κακοτράχαλα τα βουνά
με το σουραύλι και το ζουρνά
πάνω στην πέτρα την αγιασμένη
χορεύουν τώρα τρεις αντρειωμένοι.

Ο Νικηφόρος κι ο Διγενής
κι ο γιος της Άννας της Κομνηνής.

Δική τους είναι μια φλούδα γης
μα εσύ Χριστέ μου τους ευλογείς
για να γλιτώσουν αυτή τη φλούδα
απ' το τσακάλι και την αρκούδα.

Δες πώς χορεύει ο Νικηταράς
κι αηδόνι γίνεται ο ταμπουράς.

Από την Ήπειρο στο Μοριά
κι απ' το σκοτάδι στη λευτεριά
το πανηγύρι κρατάει χρόνια
στα μαρμαρένια του χάρου αλώνια.

Κριτής κι αφέντης είν' ο Θεός
και δραγουμάνος του ο λαός.

Ξημερώνει

Το σύννεφο έφερε βροχή
κι έχουμε μείνει μοναχοί
έγινε η βροχή χαλάζι
δεν πειράζει, δεν πειράζει.

Τι έχει ο φτωχός να φοβηθεί
σπίτι, ουρανός όπου σταθεί
το δισάκι του στον ώμο
για το δρόμο, για το δρόμο.

Άιντε ν' απλώσουμε πανιά
στ' όνειρο και στη λησμονιά
δάκρυα η ζωή στεγνώνει
ξημερώνει, ξημερώνει.

Τώρα που πας στη ξενιτιά

Τώρα που πας στη ξενιτιά
πουλί θα γίνω του νοτιά
γρήγορα να σ' ανταμώσω.
Για να σου φέρω τον σταυρό
που μου παράγγειλες να βρω
δαχτυλίδι να σου δώσω.

Ήσουν κυπαρίσσι στην αυλή μου
αγαπημένο
ποιος θα μου χαρίσει το φιλί που
περιμένω.

Στ' όμορφο ακρογιάλι καρτερώ να
μου 'ρθεις πάλι
σαν μικρό χαρούμενο πουλί.

Χρυσή μου αγάπη έχε γεια
να `ναι μαζί σου η Παναγιά
κι όταν 'ρθει το περιστέρι.

Θα 'χω κρεμάσει φυλαχτό
στο παραθύρι τ' ανοιχτό
την καρδιά μου σαν αστέρι.

Ήσουν κυπαρίσσι στην αυλή μου
αγαπημένο

ποιος θα μου χαρίσει το φιλί που
περιμένω.

Στ' όμορφο ακρογιάλι καρτερώ να
μου 'ρθεις πάλι

σαν μικρό χαρούμενο πουλί.

Το πέλαγο είναι βαθύ

Το πέλαγο είναι βαθύ,
κι η αγάπη είναι μεγάλη
έχω έναν πόνο στην ψυχή
και ποιος θα μου τον βγάλει

Το πέλαγο είναι γλυκό,
χάδι μαζί και δάκρυ
και με κυλάει αφρίζοντας
στον ορίζοντα την άκρη.

Το πέλαγο είναι παιδί,
τρέχει και δεν το φτάνω
παιδί και στην αγάπη του,
που σαν παιδί το χάνω.

Οδός Ονείρων

Κάθε κήπος έχει
μια φωλιά για τα πουλιά.
Κάθε δρόμος έχει
μια καρδιά για τα παιδιά.
Μα κυρά μου εσύ,
σαν τι να λες με την αυγή
και κοιτάς τ' αστέρια
που όλο πέφτουν σαν βροχή.
Δως μου τα μαλλιά σου
να τα κάνω προσευχή,
για να ξαναρχίσω
το τραγούδι απ' την αρχή.
Κάθε σπίτι κρύβει
λίγη αγάπη στη σιωπή.
Μα ένα αγόρι έχει
την αγάπη για ντροπή.
Μα κυρά μου εσύ,
σαν τι να λες με την αυγή

και κοιτάς τ' αστέρια
που όλο πέφτουν σαν βροχή.
Δως μου τα μαλλιά σου
να τα κάνω προσευχή,
για να ξαναρχίσω
το τραγούδι απ' την αρχή.

Τ' αστέρι του βοριά

Τ' αστέρι του βοριά
θα φέρει ξαστεριά
μα πριν φανεί μέσα από το πέλαγο
πανί
θα γίνω κύμα και φωτιά
να σ' αγκαλιάσω ξενιτιά

Κι εσύ χαμένη μου Πατρίδα μακρινή
θα μείνεις χάδι και πληγή
σαν ξημερώσει σ' άλλη γη
Τώρα πετώ για της ζωής το
πανηγύρι,
Τώρα πετώ για της χαράς μου τη
γιορτή

Φεγγάρια μου παλιά

καινούρια μου πουλιά
διώχτε τον ήλιο και τη μέρα απ' το
βουνό
για να με δείτε να περνώ
σαν αστραπή στον ουρανό.

Μίλησέ μου

Άνοιξα στον κήπο μου πηγάδι,
να ποτίζω τα πουλιά,
να 'ρχεσαι κι εσύ πρωί και βράδυ
σα μικρή δροσοσταλιά.
Ήρθες μια βραδιά με τον αγέρα,
αναστέναξ' η καρδιά,
σου 'πα με λαχτάρα "καλησπέρα"
και μου είπες "έχε γεια".
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
δε σε φίλησα ποτέ μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
πώς να σε ξεχάσω πες μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
δε σε φίλησα ποτέ μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,

μόνο στ' όνειρό μου σε φιλώ.
Φύτεψα στην πόρτα σου χορτάρι
Να 'χεις ίσκιο και δροσιά,
Και ηρθα πριν αλλάξει το φεγγάρι
να σου φέρω ζεστασιά.
Σ' έβγαλα στου ήλιου τ'α ανηφόρι
Στα σοκάκια τα πλατιά,
μα ήρθε παγωνιά και ξεροβόρι
και δε μ άναψες φωτιά.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
δε σε φίλησα ποτέ μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
πώς να σε ξεχάσω πες μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
δε σε φίλησα ποτέ μου.
Μίλησέ μου, μίλησέ μου,
μόνο στ' όνειρό μου σε φιλώ.

Ο εφιόλτης της Περσεφόνης

Εκεί που φύτρωνε φλισκούνι κι
άγρια μέντα

κι έβγαζε η γη το πρώτο της
κυκλάμινο

τώρα χωριάτες παζαρεύουν τα
τσιμέντα

και τα πουλιά πέφτουν νεκρά στην
υψικάμινο.

Κοιμήσου Περσεφόνη

στην αγκαλιά της γης

στον κόσμο το μπαλκόνι

ποτέ μην ξαναβγείς.

Εκεί που σμίγανε τα χέρια τους οι
μύστες

ευλαβικά πριν μπουν στο
θυσιαστήριο

τώρα πετάνε αποτσίγαρο οι
τουρίστες

και το καινούργιο πάν να δουν
δυλιστήριο.

Κοιμήσου Περσεφόνη

στην αγκαλιά της γης

στον κόσμο το μπαλκόνι

ποτέ μην ξαναβγείς.

Εκεί που η θάλασσα γινόταν ευλογία

κι ήταν ευχή του κάμπου τα
βελάσματα

τώρα καμiónια κουβαλάν στα
ναυπηγεία

άδεια κορμιά σιδερικά παιδιά κι
ελάσματα.

Κοιμήσου Περσεφόνη

στην αγκαλιά της γης

στον κόσμο το μπαλκόνι

ποτέ μην ξαναβγείς.

Αθανασία

Τι ζητάς αθανασία στο μπαλκόνι μου
μπροστά

δε μου δίνεις σημασία κι η καρδιά
μου πώς βαστά

Σ' αγαπήσανε στον κόσμο
βασιλιάδες, ποιητές

κι ένα κλωναράκι дуόσμο δεν τούς
χάρισες ποτές

Είσαι σκληρή σαν του θανάτου τη
γροθιά

μα ήρθαν καιροί που σε πιστέψαμε
βαθιά

Κάθε γενιά δική της θέλει να γενείς

Ομορφονιά, που δε σε κέρδισε
κανείς

Τι ζητάς αθανασία στο μπαλκόνι μου
μπροστά

ποια παράξενη θυσία η ζωή να σου
χρωστά

Έρθαν διψασμένοι Κροίοι, ταπεινοί
προσκυνητές

κι απ' του κήπου σου τη βρύση δεν
τους πότισες ποτές

Είσαι σκληρή σαν του θανάτου τη
γροθιά

μα ήρθαν καιροί που σε πιστέψανε
βαθιά

Κάθε γενιά δική της θέλει να γενείς

Ομορφονιά, που δε σε κέρδισε
κανείς